

Rend mig i integrationen

Nej, nej, bare rolig. Overskriften er ikke udtryk for, at Søren Pind har overtaget redaktionen af Friskolebladet. Det var blot et forsøg på at fange læserens opmærksomhed, og da det nu er lykkedes, vil jeg uden yderligere gøgl fortsætte til mit budskab.

Jeg er naturligvis ikke imod integration – som sådan.

Selve ordet "Integration" dækkede indtil starten af 1990'erne hovedsageligt et matematisk begreb, men blev altså for omkring 20 år siden taget i brug i den betydning, som vi i dag mest bruger det. Tilgangen af nye befolkningsgrupper i de foregående årtier var blevet en faktor, som var til at få øje på, men som man havde forsømt at tage tilstrækkeligt hånd om. Indvandrere fra lande som Tyrkiet, Pakistan og Jugoslavien i 60'erne blev straks hevet ind på arbejdspladserne og gav ingen anledning til bekymring. I 1980'erne og 90'erne ankom større kontingenter af flygtninge fra så forskellige lande som Irak, Sri Lanka, Iran, Bosnien, Libanon og Somalia. Flygtninge med en helt anden og også indbyrdes forskellig baggrund. Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp fik ansvaret for disse tusinder af flygtninge, mange med alvorlige traumer, sår på krop og sjæl og alle med deres egen historie. Efterhånden som de blev bosat rundt omkring, mange i de samme kommuner og i samme bebyggelser, oplevede de modtagende kommuner, at de var blevet pålagt en opgave, de slet ikke var udstyret til at løse. Der havde ganske enkelt ikke været en overordnet plan for, hvordan det skulle foregå, ingen samlet integrationspolitik. Det var tydeligt for de fleste, at der var udfordringer for samfundet, som man måtte forholde sig, og problematikken kom til at hedde: integration. Alle havde straks en mening om integration, hvad og hvordan, hvis overhovedet sådan noget bør praktiseres. Debatten har ikke udelukkende været båret af reelle hensigter og vilje til at finde løsninger til alles bedste.

Meget har drejet sig om definition, men hvis vi til en start holder os til den sproglige betydning "at forene to adskilte enheder og derved skabe en større helhed", så vil jeg i al stilfærdighed pege på det faktum, at det drejer sig om to parter, der i princippet er lige værdige. Integrationsdebatten er i støt stigende grad kommet til at handle om, at samfundet ensidigt skal stille krav til grupper af borgere, der har det til fælles, at de eller deres forældre er født uden for landets

grænser. Integrationsbegrebet har udvidet sig fra primært at handle om de nytilkomne flygtninge og familiesammenførte til at omfatte også indvandrere og deres efterkommere. Som det ofte sker med ord, der bliver opfundet eller fundet frem til lejligheden, er "integration" efterhånden blevet brugt og ind imellem misbrugt så meget og til så meget, at det har fået en kedelig klang. Selv om definitionen med tiden, i hvert fald uofficielt, er blevet modificeret til at dække "den proces, hvorved forskellige etniske grupperinger af et samfund, finder fælles grundlag for at leve side om side uden at opgive deres respektive kulturer"(wikipedia), er der stadig ikke meget ligeværd over debatten. Der lægges mange kræfter i at grave grøfter og opfinde problemer, der reelt ikke eksisterer eller er uendeligt små.

Der findes dog også en modstrøm, og det er den, jeg hentyder til i overskriften.

Vi kan forsøge at anskue tingene fra en anden vinkel. Vi kan træde et skridt tilbage og betragte og forstå samfundet i et større perspektiv. Så er det ikke integration, vi skal satse på. Det er medborgerskab. Lad udgangspunktet være meget bredere, nemlig det, at vi alle har ret til at være her, og at vi alle har ret til at være, hvem vi er, og lad os arbejde videre herfra. I stedet for en øjet at fokusere på forskellighed, i stedet for at insistere på ensrettet snæversyn og derved risikere at fragmentere samfundet, kan vi anerkende hinanden som ligeværdige medborgere. Ja, med forskellige ståsteder, livsanskuelser og holdninger, men stadig som ligeværdige medborgere med ansvar, pligter og rettigheder. Det er meningsløst at tale om integration af mennesker, der har levet i landet 10, 20 eller 30 år. Det er for længst sket, men til stadighed mødes disse medborgere med nye krav og mistæneliggørelse af deres livsførelse.

Der er allerede kommuner, der har gjort de overvejelser og har valgt at gøre medborgerskab til deres officielle politik.

Der er virkelige problemer nok at bekymre sig om, og der er brug for at samle alle gode kræfter til at komme igennem en økonomisk krise og et goldt politisk landskab.

Jasmin Schou
Skoleleder ved Iqbal International
School

